

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 17387

гр. София, 15.05.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

като разглежда докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20221110166520 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по искова молба на С. П. А. срещу „Балбок Инженеринг“ АД, с която са предявени следните обективно кумулативно съединени искове:

- по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за отмяна на уволнение, извършено със заповед № ФС-40/30.09.2022 г.;
- по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за присъждане на обезщетение при незаконно уволнение **в размер на 3000,00 лева** за периода 03.10.2022 г. - 23.01.2023 г.;
- по чл. 215 КТ за заплащане на обезщетение при командировка за пет дни до гр. Варна, Бургас и Стара Загора в периода 01.07.2020 г. - 03.10.2022 г. **в размер на 200,00 лева**;
- по чл. 224 КТ за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 45 дни за периода 01.07.2020 г. - 03.10.2022 г. **в размер на 3000,00 лева**;
- по чл. 226, ал. 3 КТ за заплащане на обезщетение за незаконно задържане на трудова книжка в периода 03.10.2022 г. - 20.01.2023 г. **в размер на 3000,00 лева**;
- по чл. 162, ал. 3 във връзка с ал. 1 КТ за заплащане на възнаграждение за периода на ползване на отпуск по болест за периодите от 03.02.2022 до 16.02.2022 г, от 21.02.2022 до 04.03.2022 г, от 15.03.2022 до 25.04.2022 г, от 26.04.2022 г до 25.05.2022 г, от 26.05.2022 до 24.06.2022 г. и от 25.06.2022 г. до 24.07.2022 г. **в размер на 2000,00 лева**;
- по чл. 222, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение при уволнение в размер на **747.74 лева**;
- по чл. 66, ал. 2 КТ за заплащане на обезщетение за договорени със споразумение с работодателя от 24.06.2020 г. транспортни разходи за поддържане на личен автомобил по повод пътуването от дома на служителя до работното му място, т.е. от гр. София до гр. Костинброд, от по 150.00 лева месечно, за периода от 01.07.2020 г. до 03.10.2022 г. **в размер на 600,00 лева**;

- всички вземания се претендират със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 05.12.2022 г., до окончателното им плащане.

Ищецът твърди, че на 29.06.2020г. между страните бил сключен трудов договор на основание чл.67, ал.1, т.1 КТ, вр. чл.70, ал.1 КТ, със срок за изпитване от 3 месеца в полза на работодателя, като конкретните трудови задължения по договора били уточнени в проведена между страните кореспонденция по електронна поща, предшестваща подписването му. Въз основа на посочения трудов договор ищецът бил назначен на длъжността „технически сътрудник“ НКПД 4110 2005, с място на работа в производствено-складово предприятие на ответното дружество в гр.Костинброд, ул. „Славянска“, №2, като задълженията, свързани с длъжността, били конкретно посочени в утвърдената от работодателя длъжностна характеристика. Считано от 01.07.2020г., когато постъпил на работа, ищецът изпълнявал трудовите функции на длъжността „професионален шофьор“, въпреки че бил назначен на друга длъжност при ответното дружество. Поддържа, че исканията му да сключи с работодателя трудов договор за действително изпълняваната от него длъжност били отклонявани с довод, че много от служителите при ответника работят на граждански договор. С изтичането на изпитателния срок договорът станал безсрочен. За първия отработен месец ищецът получил трудово възнаграждение в размер на 703,12 лева, като размерът на същото бил изменян през периода на действие на договора, а в края на 2021 г. било в размер на 1500 лева.

За времето от 03.02.2022 до 16.02.2022 г, от 21.02.2022 до 04.03.2022 г, от 15.03.2022 до 25.04.2022 г, от 26.04.2022 г до 25.05.2022 г, от 26.05.2022 до 24.06.2022 г. и от 25.06.2022 г. до 24.07.2022 г. ищецът бил в отпуск по болест. По отношение на ищеца било издадено Решение на ТЕЛК № 2186 от 126/28.07.2022г., с което му била призната 74% трайно намалена работоспособност и със същото е прието заключение, че може да работи като технически сътрудник по посочената производствена характеристика. Ищецът представил пред работодателя решението с писмо от 28.07.2022г.

Трудовият договор бил прекратен от работодателя с процесната заповед № ФС-40/30.09.2022 г. на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ с предизвестие от 02.09.2022г., която била връчена на ищеца на 03.10.2022г. Сочи, че депозирал пред работодателя искане за прекратяване на трудовото правоотношение единствено поради отправено от последния предупреждение, че в противен случай ще бъде уволнен дисциплинарно, както и не било налице намаляване обема на работа при ответното дружество, тъй като за релевантния за спора период били назначени нови служители. На 04.11.2022 г. му било изплатено обезщетение по чл.222, ал. 1 КТ в размер на 752.26 лева за периода от 03.10.2022 г. до 02.11.2022 г., което счита за занижено. На 07.11.2022 г. ищецът депозирал жалба до Главна дирекция „Инспекция по труда“, във връзка с която била извършена проверка, в хода на която били констатирани нарушения.

Поддържа, че в нарушение на трудовото, данъчно и осигурително законодателство и на добрите нрави бил назначен на длъжност, чийто трудови функции не изпълнявал, а фактически извършваната от него трудова дейност била свързана с длъжността

„професионален шофьор“. Работодателят неоснователно отказал да назначи ищеца на изпълняваната от него длъжност, с което го лишил от по-добри условия на труд и от получаването на по-високо трудово възнаграждение, както и по този начин е спестил дължими данъци и осигурителни вноски.

В нарушение на разпоредбата на чл. 333, ал. 1 от КТ прекратяването на трудовото правоотношение било извършено без предварително разрешение на Инспекция по труда, каквото било необходимо в процесния случай, тъй като ищецът страдал от исхемична болест на сърцето и захарна болест- диабет.

Ответникът не заплатил и дължимите се на ищеца пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени в Наредбата за командировките в страната и в Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, което претендира в настоящото производство в размер на 200 лева за периода 01.07.2020 г. – 03.10.2022 г. При прекратяване на трудовото правоотношение ответникът не заплатил и следващото се на ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 45 дни за периода 01.07.2020 г. - 03.10.2022 г. в размер на 3000,00 лева. Ответникът дължал и обезщетение в размер на 3000,00 лева за незаконно задържане на трудова книжка в периода 03.10.2022 г. - 20.01.2023 г. За периодите на ползване на отпуск по болест от 03.02.2022 до 16.02.2022 г, от 21.02.2022 до 04.03.2022 г, от 15.03.2022 до 25.04.2022 г, от 26.04.2022 г до 25.05.2022 г, от 26.05.2022 до 24.06.2022 г. и от 25.06.2022 г. до 24.07.2022 г. ответникът дължал заплащане на възнаграждение на ищеца в размер на 2000,00 лева. На ищеца не бил изплатен и пълният размер на следващото му се обезщетение при уволнение по чл. 222, ал. 1 КТ, като претендира сума в размер на 747.74 лева, съставляваща разликата над изплатения от работодателя размер от 752,26 лева до пълния размер на следващото му се обезщетение от 1500 лева. На ищеца се дължало и обезщетение за договорени с работодателя по споразумение от 24.06.2020 г. транспортни разходи за поддържане на личен автомобил по повод пътуването от дома на служителя до работното му място, т.е. от гр. София до гр. Костинброд, в размер на от по 150.00 лева месечно, като за процесния период от 01.07.2020 г. до 03.10.2022 г. претендира сума в размер на 600,00 лева. Прави искане за присъждане на законна лихва от датата на предявяване на исковата молба в съда– 05.12.2022 г., до окончателното заплащане. Претендира разноски.

Представя писмени доказателства под опис. Прави искане за събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при довеждане за установяване на посочените в исковата молба обстоятелства, за назначаване на съдебно счетоводна експертиза, както и искания по чл. 190 ГПК и за издаване на съдебни удостоверения за снабдяване с исканата информация, посочена в исковата молба.

Ответникът, надлежно уведомен за правото си на писмен отговор, депозира такъв, в който оспорва предявените искове. Поддържа, че исковата молба е нередовна, тъй като ищецът не сочи как е определил размера на вземанията си по предявените осъдителни искове. Ответникът признава, че ищецът е работил по трудово правоотношение съгласно сключен между страните трудов договор от 29.06.2020г. Твърди, че ищецът е бил назначен

на длъжност „технически сътрудник“ НКПД 4110 2005 и от 01.07.2020 г. фактически е изпълнявал функциите на длъжността „технически сътрудник“. Поддържа, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено поради намаляване обема на работа на основание чл. 328, ал.1, т. 3 от КТ. Релевира възражение за недействителност на трудовия договор на основание чл.74, ал.1 КТ по отношение на сочената от ищеца длъжност „професионален шофьор“, като в тази връзка намира, че не била спазена изискуемата от закона писмена форма, която е форма за действителност на трудовия договор, и не било постигнато писмено съгласие относно съществените елементи на трудовия договор, така и че ищецът не е действал добросъвестно по смисъла на чл. 75, ал. 1 КТ.

Поддържа да са неоснователни и акцесорните искове по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ за присъждане на ищеца на обезщетение за оставане без работа поради уволнението, доколкото след като липсва трудово правоотношение за длъжността „професионален шофьор“, ищецът не е останал без работа поради незаконното уволнение и не му се дължало трудово възнаграждение за времето, през което между страните не е съществувало трудово правоотношение.

Поради недействителността на трудовия договор, при прекратяването на трудовото правоотношение работодателят не е бил задължен да приложи правилата на закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като ищецът не е бил трудоустроен за длъжността „професионален шофьор“, така и в решение на ТЕЛК № 2195 от 28.07.2022 г. не се съдържало предписание за трудоустройство за длъжността „професионален шофьор“, която ищецът твърди да е заемал, а се разглежда работоспособността му по отношение на длъжността „технически сътрудник“. Намира, че след като ищецът не е бил трудоустроен за длъжността „професионален шофьор“, не попада в кръга на работниците и служителите, ползващи се със закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 2 КТ. Оспорва и по отношение на ищеца да е приложима нормата на чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като към момента на връчване предизвестиято, както и на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, ищецът не е страдал от исхемична болест на сърцето и от захарна болест – диабет.

Поддържа, че към датата на връчване на предизвестиято, обемът на работата в предприятието на работодателя и приходите от дейността му намалели през цялата календарна 2022 г., с оглед на което били налице предпоставките за прекратяване на трудовия договор с ищеца на посоченото в заповедта основание по чл. 328, ал. 1, т. 3 КТ.

Оспорва да е налице основание за заплащане на претендираното от ищеца обезщетение за оставане без работа по чл. 225, ал. 1 и ал. 2 КТ, с оглед неоснователността на главния иск. Релевира при евентуалност възражение за прихващане с насрещно вземане в размер на сумата от 752,26 лева, представляваща заплатено на 04.11.2022 г. в полза на ищеца обезщетение чл. 222, ал. 1 КТ за периода от 03.10.2022 г. до 02.11.2022г. Намира иска за заплащане на обезщетение за командировъчни за неоснователен, тъй като за времето, в което ищецът е бил в командировка в страната - от м.07.2020 г. до м.01.2022 г., на последния са заплащани полагащите му се командировъчни пари за съответните дни командировка. Твърди, че ищецът е използвал целия полагаем му се размер за платен

годишен отпуск за времето на работа при ответника.

Оспорва предявения иск за заплащане на обезщетение за неоснователно задържане на трудовата книжка, като в тази връзка твърди, че същата е върната на ищеца в деня на постъпването му на работа - 01.07.2020 г., като този факт е надлежно удостоверен от ищеца с положен от него подпис, а при прекратяването договора на 03.10.2022 г. ищецът не е представил на работодателя трудовата си книжка за заверка от работодателя.

Посочва, че дължимото от работодателя обезщетение при отпуск по болест за първите три работни дни от неработоспособността е заплатено изцяло и без забавяне в полза на ищеца, а за работодателя не било налице задължение да изплаща обезщетение за временна неработоспособност над законоустановеното в чл. 40, ал. 5 КСО за първите три работни дни от временната неработоспособност. Оспорва се да е налице основание за заплащане на обезщетение при уволнение по чл. 222, ал. 1 КТ и обезщетение за незаплатени суми за уговорени транспортни разходи. При тези доводи моли предявените искове да бъдат отхвърлени.

Представя доказателства и прави искания. Прави искане за събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели при довеждане, за допускане на допълнителни въпроси към поисканата от ищеца съдебно счетоводна експертиза и за назначаване на съдебно медицинска експертиза. Претендира разноски.

Съдът, след като извърши проверката по реда на чл. 140 ГПК, намира следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже съществувало между страните трудово правоотношение, което е било прекратено с процесната заповед на посоченото в нея основание.

По този иск тежестта на доказване – задължението за установяване законността на уволнението, носи ответникът по настоящото дело. А законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото правно основание се обуславя от проявлението на материалните предпоставки /юридически факти/ за прекратяване на трудовото правоотношение, а именно: че са били налице предпоставките за възникване на правото за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца на посоченото в заповедта основание по чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ – намалява обема на работа, включително и спазване на правилата за предварителната закрила. В негова тежест е да докаже и обстоятелствата, на които основава своите възражения и оспорвания, в т. ч. и факта на намаляване обема на работа през сочения период.

Съгласно чл. 8, ал. 2 КТ се презумира, че работодателят е действал добросъвестно при процесното уволнение, поради което оборването на презумпцията е изцяло в тежест на работника или служителя- ищеца. Т.е. в доказателствена тежест на ищеца е да проведе главно и пълно доказване на своите твърдения за злоупотреба с правата на работодателя по чл. 8, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, както и обстоятелствата, оборващи презумпцията за добросъвестност по смисъла на чл. 8, ал. 2 КТ.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ ищецът трябва

да се установи, че са настъпили следните факти: 1/ да е налице противоправно поведение на работодателя, изразяващо се в незаконно упражняване на потестативното право да прекрати с едностранно волеизявление съществуващото с ищеца трудово правоотношение; 2/ ищецът да е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи, изразяваща се в невъзможността да полага труд по трудово правоотношение в рамките на процесния период след уволнението и 3/ причинно-следствена връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. Установяването на първата и третата предпоставка е обусловена от изхода на правния спор по първия конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ – за отмяна на уволнението като незаконно. Вторият факт – оставането на ищеца без работа следва да бъде установено в процеса на доказване от него, като това правнорелевантно обстоятелство може да бъде установено чрез представяне на оригинала на трудовата книжка в открито съдебно заседание. *Съдът указва на ищеца, че не сочи доказателства в тази насока.*

Ответникът следва да докаже релевираните с отговора на исковата молба възражения /правоунищожавачи, правоизключващи или правопогасяващи/ срещу съществуването на вземането, респективно срещу изискуемостта му, в т.ч. че е заплатил процесната сума.

По иска с правно основание чл. 215 КТ ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: 1/ ищецът да е полагал труд при ответника по трудово правоотношение; 2/ компетентен орган на ответното дружество да го е командировал за изпълнение на неговите трудови задължения в друго населено място, различно от това, в което той изпълнява длъжността и 3/ командированият работник или служител фактически, ефективно, да е извършвал работа в друго населено място, определено от работодателя, за периодите, посочени в исковата молба.

В тежест на ответника е да докаже възраженията си при условията на пълно и главно доказване, както и че е платил полагащите се на ищеца командировъчни за посочените периоди.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ ищецът следва да докаже при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: 1/ наличието на трудово правоотношение между страните по делото; 2/ прекратяване на трудовото правоотношение; 3/ работникът или служителят да не е ползвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години.

Фактът, че е прекратено трудовото правоотношение и че му са се полагали твърденият брой работни дни платен годишен отпуск, следва да бъде установен от ищеца, а задължението за установяване на обстоятелството, че той е ползвал полагащия му се отпуск, респ. че дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск е заплатено, принадлежи на ответника – работодател.

По иска с правно основание чл. 226, ал. 3 КТ в тежест на ответника е да докаже, че незабавно след прекратяване на правоотношението е предал на ищеца трудовата книжка, респ. наведеното възражение, че при сключване на трудовия договор е върнал трудовата книжка и че след това и при прекратяване на правоотношението ищецът не е представил

пред работодателя трудовата си книжка за извършване на отбелязване в нея на факта на прекратено трудово правоотношение.

По иска с правно основание чл. 162, ал. 3, във вр. ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже: 1/ че е работил по трудово правоотношение с ответника за посочения в исковата молба период; 2/ че е ползвал отпуск поради временна неработоспособност през твърдения период; 3/ размера на дължимото обезщетение за временна неработоспособност; 4/ че действия и бездействия на работодателя във връзка с обявяването на болничните листове пред НОИ са довели до причиняване на вреди за работника, изразяващи се в неполучено обезщетение за временна неработоспособност за процесния период.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже изпълнение на задълженията си като работодател във връзка с обработване и заявяване на предоставените му болнични листове пред компетентните органи, респективно заплащането на дължимото обезщетение за временна неработоспособност.

По иска с правно основание чл. 222, ал. 1 КТ в тежест на ищеца е да докаже: 1/ наличие на валидно трудово правоотношение; 2/ трудовото правоотношение да е прекратено, поради намаляване на обема на работа; 3/ работникът или служителят да е останал без работа, съответно, ако е постъпил на работа, да установи разликата между получаваното трудово възнаграждение и по-ниския размер на получаването възнаграждение при новия работодател.

Ответникът следва да установи, че е заплатил претендираното обезщетение.

По иска с правно основание чл. 66, ал. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже: 1/ наличие на валидно трудово правоотношение; 2/ трудовото правоотношение да е прекратено; 3/ размера на претендирано обезщетение по сключено между страните споразумение от 24.06.2020 г.

В тежест на ответника е, при установяване на горните обстоятелства от ищеца, да докаже плащане.

За вземанията с **правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД - предмет на възражение за прихващане**, следва да са налице две насрещни парични вземания, годни за компенсация, т. е. да са изискуеми, като в тежест на ответника е да докаже, че е заплатил на ищеца обезщетенията чл.222, ал.1 КТ в претендирания размер.

В тежест на ищеца е да докаже, че са били налице основания за получаване на горепосочената сума.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване следва да се отделят следните обстоятелства: че на 29.06.2020г. между страните бил сключен трудов договор на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ във връзка с чл.70, ал.1 от КТ, сключен със срок за изпитване от 3 месеца в полза на работодателя, с изтичането на който договорът станал безсрочен; че с този трудов договор ищецът бил назначен на длъжността „технически сътрудник“ НКПД 4110 2005, постъпил на работа на 01.07.2020г., с място на работа в производствено-складово предприятие на ответното дружество в гр.Костинброд,

ул. „Славянска“, №2, като задълженията, свързани с длъжността, били конкретно посочени в утвърдената от работодателя длъжностна характеристика за съответната длъжност; че трудовото правоотношение било прекратено със заповед № ФС- 40/30.09.2022 г., връчена на ищеца на 03.10.2022г.

Съдът намира, че възражението на ответника за нередовност на исковата молба е неоснователно – претенциите по претендираните обезщетения са индивидуализирани в достатъчна степен, като допълнителното уточняване на размера на всеки от исковете не е необходимо, с оглед направеното от ищеца уточнение с молба от 23.01.2023г., препис от която следва да се изпрати на ответника.

По доказателствените искания на страните:

Приложенияте към исковата молба, молба от 23.01.2023г. и отговора на исковата молба документи са относими, необходими и допустими за правилното решаване на делото, поради което следва да се приемат като доказателства по делото, а по доказателствената им стойност съдът ще се произнесе с крайния съдебен акт по същество на спора.

Искането на страните за допускане на по двама свидетели за доказване на посочените в исковата молба и в отговора обстоятелства е основателно.

Основателно е и искането на ищеца за издаването на съдебно удостоверение за снабдяване с информация от Национален осигурителен институт, след представен проект, като в останалата част – по искането за издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с информация от Национална агенция по приходите, съдът се е произнесъл, като е уважил същото.

По искането на ищеца на основание чл. 190 ГПК съдът го намира че с отговора на исковата молба ответникът е представил трудовото досие на ищеца, което съдържа длъжностна характеристика, молби и заповеди за отпуск, заповеди за командироване, документи за проведен инструктаж. Досежно останалите документи, които се искат да се представят на основание чл. 190 ГПК – данни за тахографи на МПС, пътни книжа, глоби – същите не са конкретизирани чрез посочване на вида на документа, номер и дата, нито дали такива съществуват и са в държане на ответника, поради което следва да се укаже на ищеца в подходящ срок да посочи кои документи от тези в държане на ответника намира за относими към предмета на настоящото производство, които не са представени по делото от ответната страна с отговора на исковата молба.

Следва да бъде уважено искането на страните за допускане на съдебно счетоводна експертиза и искането на ответника за допускане на съдебно медицинска експертиза.

На ищеца следва да се укаже да посочи банкова сметка или друг начин на плащане на търсените вземания - чл.127, ал.4 ГПК.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените с исковата молба, молба от 23.01.2023г. и отговора на исковата молба документи като писмени доказателства по делото.

ОБЯВЯВА за безспорни и ненуждаещи се от доказване следните факти и обстоятелства, а именно: че на 29.06.2020г. между страните бил сключен трудов договор на основание чл.67, ал.1, т.1 от КТ във връзка с чл.70, ал.1 от КТ, сключен със срок за изпитване от 3 месеца в полза на работодателя, с изтичането на който договорът станал безсрочен; че с този трудов договор ищецът бил назначен на длъжността „технически сътрудник“ НКПД 4110 2005, постъпил на работа на 01.07.2020г., с място на работа в производствено-складово предприятие на ответното дружество в гр.Костинброд, ул. „Славянска“, №2, като задълженията, свързани с длъжността, били конкретно посочени в утвърдената от работодателя длъжностна характеристика за съответната длъжност; че трудовото правоотношение било прекратено със заповед № ФС- 40/30.09.2022 г., връчена на ищеца на 03.10.2022г.

УКАЗВА на ищеца, на основание чл.146, ал.2 ГПК, че не сочи доказателства за оставането си без работа след прекратяване на трудовото правоотношение, за което в съдебно заседание следва да представи оригинал на трудова книжка или друг удостоверяващ документ, че не е започнала работа по друго трудово правоотношение или че е започнал, но при по-ниско възнаграждение.

УКАЗВА на ищеца в **едноседмичен срок** от получаване на препис от настоящото определение с писмена молба, с препис за ответника, да посочи изчерпателно кои документи в държане на ответника намира за относими към предмета на настоящото производство, които не са представени от страната с отговора на исковата молба.

ДА СЕ ИЗДАДЕ на ищеца съдебно удостоверение за снабдяване с информация от Национален осигурителен институт след представяне на проект.

ДОПУСКА на ищеца до разпит двама свидетели при довеждане за установяване на посочените в исковата молба факти, като му **УКАЗВА**, че при недовеждането им в с.з. същите ще бъдат заличени от списъка.

ДОПУСКА на ответника до разпит двама свидетели при довеждане за установяване на посочените в отговора на исковата молба факти, като му **УКАЗВА**, че при недовеждането им в с.з. същите ще бъдат заличени от списъка.

ДОПУСКА съдебно счетоводна експертиза по задачи от исковата молба и отговора на исковата молба.

НАЗНАЧАВА за вещо лице Елисавета Влагова Асенова, телефон: 0898 877 453, 0878 527 681.

ОПРЕДЕЛЯ депозит за възнаграждение на вещото лице в размер на 400.00 лева, вносими от ответника в размер на 250 лв. в едноседмичен срок от съобщението и от бюджета на съда в размер на 150 лв.

ДОПУСКА съдебно медицинска експертиза по задачи от отговора на исковата молба.

НАЗНАЧАВА за вещо лице Цветелин Нешев Гатев, телефон: 0888 714 197.

ОПРЕДЕЛЯ депозит за възнаграждение на вещото лице в размер на 300.00 лева, вносими от ответника в едноседмичен срок от съобщението.

УКАЗВА на ищеца най-късно в насроченото съдебно заседание да посочи банкова

сметка или друг начин на плащане на предявените вземания по осъдителните иски—чл.127, ал.4 ГПК.

СЪДЪТ напътва страните към спогодба, медиация, преговори или друг подходящ според тях начин за извънсъдебно и доброволно уреждане на споровете помежду им. На страните се указва, че при приключване на делото със спогодба, ще бъде върната половината от внесената държавна такса. Ако страните решат да започнат процедура по медиация, делото ще бъде спряно, а давност няма да тече, така че не съществува опасност от накърняване на права или злоупотреба с такива. Извънсъдебното уреждане на спора би било в полза на страните с оглед запазване на добрите отношения между тях, както и предвид възможността да бъдат спестени значителни по размер суми, свързани с евентуални разноски в исковото производство или пък принудително изпълнение на задълженията (разноски в изпълнителния процес).

НАСРОЧВА делото за разглеждане по реда на бързото производство по Глава двадесет и пета ГПК в открито съдебно заседание на 27.06.2023г. от 14:30ч., за когато да се призоват страните.

УКАЗВА на страните, че мотивната част на настоящото определение има характера на проект за доклад по делото по смисъла на чл. 140, ал. 3 ГПК, който при липса на твърдения за нови факти и обстоятелства в насроченото съдебно заседание, може да бъде обявен за окончателен доклад по делото по смисъла на чл. 146 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Препис от определението да се изпрати на страните, като на ищеца се изпрати и препис от писмения отговор, подаден от ответника, а на ответника- препис от молба от 23.01.2023г.

Препис от молбата на ищеца в изпълнение на дадените с настоящото определение указания, ако такава постъпи, да се изпрати на ответника за становище в съдебно заседание.

Съдия при Софийски районен съд: _____